

kosovaalbanerne, hverken som Søren Søndergaard eller Milosevic påstår, er noget, som startede med NATO' bombardementer. Det er jo et lidt fattigt udsagn. Det er fattigt, fordi det ikke er særlig god stil at slå Milosevic i hartkorn med mig, og det er i hvert fald også fattigt, fordi det lige præcis er det modsatte af, hvad jeg sagde.

Jeg sagde faktisk, at undertrykkelsen af kosovaalbanerne ikke er af ny dato, og jeg sagde, at jeg var enig i, at det var nationalisterne i Serbien, og jeg nævnte oven i købet navne på dem, som bar hovedansvaret for kosovaalbanernes lidelser.

Men det, spørgsmålet rejser mere generelt, når man bliver nødt til at slå tingene sammen på den måde og påstår, at det er en fribillet, Enhedslisten kører på, er: Er der andre muligheder end krigsindsatsen, og hvis der ikke er andre muligheder, hvis det er den nødvendige politik, hvorfor har man så overhovedet anmeldt forespørgslen? Det er der da ikke nogen grund til at diskutere. Så er der jo kun den ene mulighed. Eller er der måske alligevel andre muligheder, og var det ikke også dem, vi skulle prøve at diskutere?

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Det militære kort er for os altid det sidste kort, der skal spilles. Det, som hr. Keld Albrechtsen så efter vores opfattelse blander sammen, er, at når vi har sådan nogen, som jeg vil karakterisere som diktatorer, i den skuffe – sådan som vi her har med Saddam Hussein og Milosevic, som ikke skyer nogen midler for at undertrykke, som viser total mangel på respekt for egne borgeres liv, og som overtræder eller ikke ønsker at følge samtlige de anvisninger, som det internationale samfund giver de pågældende statsledere – ja, så må vi sige, at så er dialogen ikke længere mulig, tilliden er ikke længere til stede. Og derfor finder vi os selv i en situation, hvor det kun er den rå magt og den militære magt, der er tilbage. Det er det sidste kort, der kan spilles.

NATO's rolle ændrer sig jo, i og med at vi også får en udvidelse, og der vil vi se – og det vil vi senere få lejlighed til at diskutere – de nye samarbejdsrelationer, som NATO vil kunne og skulle deltage i med håndteringen af den type kriser og konflikter, som Europa ser foran sig i det næste århundrede. Derfor må NATO's rolle ændre sig.

Om man ikke underminerer den internationale retsorden? Jeg mener tværtimod, at det er diktatorer som Saddam Hussein og Milosevic, som er med til at underminere den internationale retsorden ved ikke at respektere det internationale samfunds anvisninger og henvisninger, men derimod køre fuldstændigt friløb i forhold til dem.

Til hr. Peter Skaarup vil jeg sige: Danmark er ikke i krig, men deltager i en militær intervention. Forskellen er her, om man anfægter et lands suverænitet eller ej, og vi har ikke i indledningen af denne her militære intervention på noget tidspunkt anfægtet det tidligere Jugoslavians suverænitet og ønsker ikke at gøre det, men ønsker at finde løsninger inden for denne statsdannelse.

Så til hr. Søren Søndergaard: Det glæder mig, at der dog også er visse punkter med enighed. Naturligvis skal vi have en drøftelse, men ikke alene af det, som hr. Søren Søndergaard med sit forslag til vedtagelse lægger op til, nemlig hvad der kunne have været lavet anderledes, men vi skal mere rette vores drøftelse her i dag fremad og se på, på hvilken måde vi ser løsninger foran os.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det militære kort er det sidste, der skal spilles, siger fru Helle Degn. Jeg må sige, at jeg undrede mig lidt over det ordbillede: Sådan at sammenligne det, vi oplever, med et kortspil, hvor man sådan kan sidde og trække forskellige kort op, når konsekvensen jo er de forfærdelige ting, vi har set, med en forværring af situationen for de kosovaalbanere, som man skulle redde og forsvare, hvor der hver dag kastes bomber, der går ud over uskyldige civile, det måtte være i Serbien, det måtte være i Kosovo, hvor man ved en fejl kommer til at ramme flygtninge. Det var en fejl naturligvis, men jeg kan garantere for, at det ikke er sidste gang, at der bliver fejlskudt i denne her krig.

Men det, der får mig op, er hele spørgsmålet omkring, om det også var det sidste kort. Der er faktisk adskillige, der er i tvivl om, hvorvidt alle forhandlingsmuligheder i Rambouillet var udtømte. Et af de punkter, der er dunkle her, er, om man fra Vestens side var tilstrækkelig fleksibel i forhold til spørgsmålet om sammensætning af den fredsbevarende styrke, der skulle ind. Og det er stadig væk et helt afgørende spørgsmål i forhandlingerne. NATO insisterede